

Arrest

nr. 326 914 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF loco advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 september 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1998 in Delo, Ethiopië en zou over de Ethiopische nationaliteit beschikken.

U verklaart de Oromo etniciteit te hebben.

U werd geboren in Delo waar u opgroeide bij uw adoptiefamilie. U mocht niet naar school gaan, maar diende te werken voor de familie die u ook mishandelde. In 2013 of 2014 was u verlamd aan uw dij waardoor u een

jaar en drie maanden in bed diende te liggen. U kreeg een verdovingsmiddel toegediend door de apotheker. Hierna ondernam u een mislukte ontsnappingspoging. Uw adoptievader vertelde dit aan een politieagent die u arresteerde en twee weken in hechtenis vast hield.

Wanneer uw adoptievader uit het dorp was, ondernam u in 2015 opnieuw een ontsnappingspoging. Ditmaal met succes. U sprak een groep mensen aan en zij namen u mee naar Metemma. Daar verbleef u enkele weken alvorens de grens over te steken naar Soedan. Van daaruit ging u naar Libië waar u drie maanden verbleef.

U maakte de oversteek naar Europa en kwam toe in Italië in datzelfde jaar. U ging via Oostenrijk naar Duitsland en diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2015. U kreeg echter een weigeringsbeslissing die bevestigd werd in beroep. U besloot daarom Duitsland te verlaten en naar België te komen. Op 1 november 2019 kwam u toe op Belgisch grondgebied en u diende op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tal van medische documenten voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Uw advocaat stuurde op 29 augustus 2024 medische documenten door. Hieruit blijkt dat u een licht verstandelijke beperking heeft en lijdt aan het post traumatisch stress syndroom.

Uit een voorgelegd document (dd.01.08.2019) en uit het Duits asiëldossier (toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat u reeds in Duitsland in behandeling was voor uw slaapproblemen, uw angstaanvallen en uw depressieve gedachten. Deze problematiek wordt verder ondersteund via verschillende Belgische documenten (dd.26.04.2021, 03.10.2021 25.01.2024 en 02.09.2024). Hieruit blijkt dat u een jaar, tussen april 2021 en 2022, begeleid werd door uw psychiater maar op eigen initiatief zette u deze behandeling stop. U geeft zelf aan dat u de psychiater enkel nog telefonisch bereikt indien u de nood voelt. De laatste keer dateert van 7 mei 2024. Uw psychiater besluit dat u lijdt aan posttraumatische stress tegen een achtergrond van cognitieve stoornissen. Zij baseert zich hiervoor op psychiatrische onderzoeken waar u aan onderworpen werd in Duitsland. Het Commissariaat-generaal heeft tot deze documenten echter geen toegang. Uit die onderzoeken zou blijken dat u een licht verstandelijke beperking heeft. Dit heeft tot gevolg dat de cognitieve vermogens van u worden verminderd en dat u daardoor lijdt aan geheugen –en perceptiestoornissen evenals concentratiestoornissen. Ook heeft u angst en slaapproblemen waarvoor u dagelijks medicatie inneemt. Deze bleek u ook de avond voor uw persoonlijk onderhoud te hebben genomen. U wordt verder tweemaandelijks opgevolgd door uw huisarts voor uw post traumatische stress, hypertensie, chronische gastritis, en chronische hepatitis B (dd.18.10.2021, 06.05.2024). Jaarlijks dient u op controle te gaan voor uw hepatitis B.

Uw psychiater stelt voor dat het interview op een bijzonder zorgzame en passende manier dient te worden gevoerd, met duidelijke en korte instructies, met een uitleg van de context. Zo werd er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud de tijd genomen om u het verloop van het interview uit te leggen. Ook werd er u gevraagd of u nood heeft aan passende steunmaatregelen zodat u zich meer comfortabel zou voelen, waarop u aangeeft dat dit niet nodig is voor u (NPO, p.4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u met name manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asiërelaas op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen heeft.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u in de gegevens omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Ethiopië, te hebben verlaten omwille van de problemen die u ervaarde met uw adoptiefamilie. U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vervolgd te worden door deze familie alsook door de regering omwille van uw steun voor het Oromo volk (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p.16.).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden gewezen op uw zeer laattijdige asiëlaanvraag. Zo kwam u toe op Belgisch grondgebied in de maand november van het jaar 2019, maar diende u pas meer dan een jaar later een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asiëlinstanties, op 18 februari 2021. Deze houding van u lijkt niet meteen te wijzen op een acute nood aan bescherming op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat indien men deze bescherming dringend en noodzakelijk acht, zich zo snel mogelijk na aankomst in het onthaalland aanwendt bij de asielinstanties van het onthaalland in kwestie. Dat u zo lang wachtte alvorens uw verblijf in België te legaliseren, zeker gezien u in die periode niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar Ethiopië te worden gerepatriëerd, getuigt dat u de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw laattijdig verzoek vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Ten tweede kan er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen bij de verschillende asielinstanties – wat u nalaat te doen. Zo diende u op 7 september 2015 een asielaanvraag in bij de Duitse asielinstanties. Daar verklaarde u dat u tot de 5de graad naar school ging en u zich niet goed kon concentreren tijdens de les. Ook vermeldde u dat u een broer en een zus heeft die in het dorp wonen en dat u drie maanden in het ziekenhuis gelegen heeft en nadien nog een jaar thuis in bed lag. Op uw persoonlijk onderhoud voor de Belgische instanties daarentegen verklaart u ongeschoold te zijn. Geconfronteerd met deze discrepantie, antwoordt u dat het probleem bij de tolk lag. Nochtans sprak de tolk ook Oromo en bevestigde u op het einde van uw interview voor de Duitse asielinstanties dat er geen communicatieproblemen waren. Ook tijdens uw beroepsprocedure haalt u niet aan dat er communicatieproblemen waren. Wanneer er gepolst wordt naar uw kennis over uw broer en zus, antwoordt u dat u eigenlijk niets over hen weet. Bizar, aangezien u in Duitsland verklaarde dat uw zus, samen met u geplaatst werd bij de adoptiefamilie en uw broer bij aanverwanten ervan (zie Duits asielrelaas). Dat u dan opeens niets zou weten over die zus die onder hetzelfde dak zou hebben gewoond of de broer is dan ook weinig geloofwaardig. Ook met deze eerdere verklaringen uit Duitsland wordt u geconfronteerd. Opnieuw schuift u deze tegenstrijdigheid in de schoenen van de tolk wat niet kan overtuigen (NPO, p.13). Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen notie maakte van deze broer en zus hoewel er wel naar gevraagd werd (zie vraag 17, persoonsgegevens). Verder verklaarde u in Duitsland dat u vijf dagen vast zat in de gevangenis na een eerste ontsnappingspoging uit de adoptiefamilie waar u geplaatst zou zijn. In België wordt deze periode bijna verdrievoudigd en spreekt u opeens van veertien dagen gevangenisstraf. Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen, noch over uw familiale situatie noch over de ondergane vervolgingsfeiten, voor verschillende Europese asielinstanties doet ernstige twijfels zaaien over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook over het door u voorgehouden en geschetste profiel.

Vervolgens verklaart u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat het niet veilig zou zijn voor u in Ethiopië. Die zou volgens u door drie zaken zijn. Ten eerste, meent u dat uw adoptiefamilie u zou kunnen vinden zoals ze u vonden tijdens uw eerste ontsnappingspoging. Zij waren overigens, en volgens u, de reden van uw initieel vertrek uit uw land van herkomst. Zij mishandelden u en lieten u niet naar school gaan. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat deze feiten van familiale en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien dient er te worden gewezen dat u er bovendien ook in slaagde om succesvol de familie te ontvluchten en twee weken in Metemma te verblijven zonder gevonden te worden door deze familie. Indien uw adoptiefamilie werkelijk zo invloedrijk is dat ze u zeker zouden terugvinden bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië, is het opvallend dat zij u niet terugvonden wanneer u er nog woonde. Bovendien dienen er ook vragen te worden gesteld bij de invloed en de connecties die deze familie zou hebben zoals u beweert. Zo verklaart u dat politieagenten vaak langskwamen bij jullie thuis en dat na uw ontsnappingspoging uw adoptievader een politieagent aansprak om u te laten arresteren. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, bijvoorbeeld naar wie deze agenten precies zijn, of hun functie, blijkt u hierover niets te kunnen vertellen (NPO, p.11). Hierdoor blijft dit maar een loutere hypothese, en persoonlijk vermoeden dewelke geenszins onderbouwd worden aan de hand van concrete en objectieve elementen. U kan in elk geval niet aantonen dat u nog steeds gezocht zou worden door uw beweerde adoptiefamilie – van wie u bijna tien jaar geleden wist te ontsnappen. Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen er bij voorbaat al wat vragen gesteld worden bij de door u geschetste persoonlijke en familiale situatie, moet ook vastgesteld worden dat u niet kan aantonen dat uw beweerde adoptiefamilie banden zou hebben met leden van Ethiopische veiligheidsdiensten of andere hogere profielen, en bent u intussen reeds een volwassen man – die verwijst naar feiten van persoonlijke aard – die zich meer dan tien jaar geleden zouden hebben afgespeeld.

Vervolgens verklaart u dat u niet terug wilt naar uw land van herkomst omdat u niet kan bijleren, niet naar school kan gaan en u ongeletterd bent. Hierbij dient er echter te worden opgemerkt dat u in Duitsland heeft leren schrijven en lezen. Ook werkte u in Duitsland als bakkersassistent en in België ging u even aan de slag in een hotel. Met andere woorden toont u een zekere zelfredzaamheid ondanks uw licht verstandelijke beperking. Bovendien houdt ook deze reden geen verband met de conventie van Genève van 1951 of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Ten derde zou u niet veilig zijn in Ethiopië omwille van uw steun voor het Oromo volk. Gevraagd of u lid was van een politieke beweging in Ethiopië, antwoordt u dat u de Oromo People's Democratic Organization (OPDO) mentaal steunde (NPO, p.15). Nu zij deel uitmaken van de regerende partij, de Prosperity Party

(PP), onder leiding van Oromo en president Abiy Ahmed, steunt u hen niet meer. In België bent geen lid van een partij, maar gaat u af en toe naar een demonstratie. Gevraagd hoe de Ethiopische regering zou weten dat u tegen de overheid gekant zou zijn, antwoordt u louter met de verklaring dat u de Oromo's steunt (NPO, p.16). Deze erg algemene verklaring is echter geen afdoende verklaring voor waarom de overheid net u zou viseren. 'Steun aan de Oromo' kan immers niet overtuigen als reden waarom u problemen zou krijgen met de aan de macht zijnde autoriteiten – die deels ook gedomineerd wordt door de Oromo. U toont met andere woorden op geen enkele manier aan dat u op enige manier door de Ethiopische autoriteiten gevisereerd zou worden omwille van uw persoonlijke politieke mening en overtuiging – des te meer omdat u aangeeft in Ethiopië steeds sympathisant geweest te zijn van de Oromo OPDO partij, een partij die altijd deel heeft uitgemaakt van de aan de macht zijnde coalitie –zowel voor (als lid van de EPRDF coalitie) als na het aantreden van de premier Abiy Ahmed in 2018 (deel uitmakend van de PP).

Uw advocate stuurde op 5 september 2024 nog landeninformatie alsook enkele opmerkingen door. Zo stelt zij dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst slachtoffer zou kunnen worden van vervolging omwille van uw sympathie voor het Oromo volk en u daardoor als lid van het OLA ('Oromo Liberation Army') zou worden gepercipieerd. Er zijn hiervoor echter geen concrete aanwijzingen dat u gevisereerd zou worden door de overheid, laat staan dat u door uw algemene steun aan de Oromo zou gepercipieerd worden als OLA-lid - zoals hierboven aangehaald. Het CGVS ziet niet in waarom algemene steun of sympathie aan het Oromo volk automatisch gelinkt zou kunnen worden aan een gewapende – en inmiddels verboden – beweging als het OLA – aangezien zij niet het alleenrecht op vertegenwoordiging van de Oromo hebben. Tijdens uw periode in Ethiopië was u bovendien net aanhanger van de OPDO partij – en kan u aldus op geen enkele manier gelinkt worden aan het OLA. Ook haalt zij u uw ongeletterdheid en uw verstandelijke beperking aan als redenen waardoor u niet zou terug kunnen keren naar uw land van herkomst. Deze zijn reeds hierboven besproken en zijn niet van deze aard om een ander licht op de beslissing te werpen. Verder haalt zij ook nog uw psychische en fysieke gezondheidsproblemen aan. Hier dient te worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van medische elementen zich dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Bovendien was Duitsland van oordeel dat u in Addis Abeba, maar ook in andere gezondheidscentra en klinieken van de staat, uw gezondheidsproblemen zouden kunnen worden behandeld, zowel voor het verstrekken van medicijnen, de vervolgcontroles als eventueel noodzakelijke psychiatrische consultaties. Het Commissariaat-generaal volgt deze beoordeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken ge-bied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia" van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrek-kige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische re-gering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noor-delijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eer-ste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven

zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 24 december 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 19 januari 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewezen op een beoordelingsfout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wordt in het verzoekschrift ingegaan op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat concreet in op zijn laattijdig beschermingsverzoek en stipt daarbij zijn grote psychische kwetsbaarheid aan. Daarnaast meent verzoeker beschuldigd te (kunnen) worden van banden met het OLA (hierna: Oromo Liberation Army) en wijst ook op een mogelijke gedwongen rekrutering in zijn regio van herkomst.

Voorts wordt de veiligheidssituatie in Oromia in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omstandig aangekaart, dit in relatie met verzoekers persoonlijke omstandigheden waaronder zijn psychisch/medische kwetsbaarheid.

Tot slot bespreekt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar de humanitaire situatie en precare levensomstandigheden in zijn land en regio van herkomst.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker brengt op 4 april 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een psychiatrisch attest van 30 januari 2025 werd toegevoegd.

3.2.2. Verzoeker brengt op 23 april 2025 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- attest van vrijwilligerswerk van 18 april 2025;
- getuigenverklaring van 24 maart 2024 van J. W..

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken

verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Uw advocaat stuurde op 29 augustus 2024 medische documenten door. Hieruit blijkt dat u een licht verstandelijke beperking heeft en lijdt aan het post traumatisch stress syndroom.

Uit een voorgelegd document (dd.01.08.2019) en uit het Duits asiëldossier (toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat u reeds in Duitsland in behandeling was voor uw slaapproblemen, uw angstaanvallen en uw depressieve gedachten. Deze problematiek wordt verder ondersteund via verschillende Belgische documenten (dd.26.04.2021, 03.10.2021 25.01.2024 en 02.09.2024). Hieruit blijkt dat u een jaar, tussen april 2021 en 2022, begeleid werd door uw psychiater maar op eigen initiatief zette u deze behandeling stop. U geeft zelf aan dat u de psychiater enkel nog telefonisch bereikt indien u de nood voelt. De laatste keer dateert van 7 mei 2024. Uw psychiater besluit dat u lijdt aan posttraumatische stress tegen een achtergrond van cognitieve stoornissen. Zij baseert zich hiervoor op psychiatrische onderzoeken waar u aan onderworpen werd in Duitsland. Het Commissariaat-generaal heeft tot deze documenten echter geen toegang. Uit die onderzoeken zou blijken dat u een licht verstandelijke beperking heeft. Dit heeft tot gevolg dat de cognitieve vermogens van u worden verminderd en dat u daardoor lijdt aan geheugen –en perceptiestoornissen evenals concentratiestoornissen. Ook heeft u angst en slaapproblemen waarvoor u dagelijks medicatie inneemt. Deze bleek u ook de avond voor uw persoonlijk onderhoud te hebben genomen. U wordt verder tweemaandelijks opgevolgd door uw huisarts voor uw post traumatische stress, hypertensie, chronische gastritis, en chronische hepatitis B (dd.18.10.2021, 06.05.2024). Jaarlijks dient u op controle te gaan voor uw hepatitis B.

Uw psychiater stelt voor dat het interview op een bijzonder zorgzame en passende manier dient te worden gevoerd, met duidelijke en korte instructies, met een uitleg van de context. Zo werd er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud de tijd genomen om u het verloop van het interview uit te leggen. Ook werd er u gevraagd of u nood heeft aan passende steunmaatregelen zodat u zich meer comfortabel zou voelen, waarop u aangeeft dat dit niet nodig is voor u (NPO, p.4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u met name manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asiërelaas op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de

gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen heeft.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u in de gegevens omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker brengt met de benadrukking van zijn psychisch kwetsbaar profiel en door middels zijn eerste aanvullende nota nog een psychiatrisch attest van 30 januari 2025 bij te brengen, geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande concrete bevindingen waaruit blijkt dat verweerder reeds afdoende rekening heeft gehouden met zijn medische toestand en hem passende steunmaatregelen heeft verleend.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker stelt Ethiopië te hebben verlaten wegens problemen met zijn adoptiefamilie die hem mishandelde. Hij vreest bij terugkeer naar Ethiopië vermoord te worden en stelt er geen familie te hebben alsook niet de medische zorgen te kunnen krijgen die hij nodig heeft gelet op zijn gezondheidsproblemen. Daarnaast vreest verzoeker naar de oorlog te worden gestuurd en vervolgd te worden door de regering omwille van zijn steun voor het Oromo-volk en omwille van zijn Oromo etnie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden gewezen op verzoekers laattijdig beschermingsverzoek:

"Zo kwam u toe op Belgisch grondgebied in de maand november van het jaar 2019, maar diende u pas meer dan een jaar later een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties, op 18 februari 2021. Deze houding van u lijkt niet meteen te wijzen op een acute nood aan bescherming op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat indien men deze bescherming dringend en noodzakelijk acht, zich zo snel mogelijk na aankomst in het onthaalland aanwendt bij de asielinstanties van het onthaalland in kwestie. Dat u zo lang wachtte alvorens uw verblijf in België te legaliseren, zeker gezien u in die periode niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar Ethiopië te worden gerepatriëerd, getuigt dat u de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw laattijdig verzoek vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees."

Verzoeker tracht zijn laattijdig beschermingsverzoek in België te verschonen door te wijzen op zijn "grote psychische kwetsbaarheid" en licht verstandelijke beperking. Hij meent dat hem bijgevolg niet kan verweten worden niet meteen zijn weg gevonden te hebben tot de correcte instanties en de geëigende procedures.

Verzoeker kan met zijn betoog de terechte bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en slaagt er niet in zijn laattijdig beschermingsverzoek in België te verschonen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Verzoeker kan de laattijdige indiening van zijn beschermingsverzoek in België in de gegeven omstandigheden niet verschonen daar hij overigens reeds in Duitsland, alwaar hij vier jaar heeft verbleven, een beschermingsverzoek indiende zodat hij niet dienstig kan voorhouden onvoldoende informatie te hebben gehad over de (asiel)procedure of de correcte instanties in België alwaar hij reeds toekwam in november 2019 doch pas op 18 februari 2021 een beschermingsverzoek indiende (Verklaring DVZ van 25 februari 2021, p.10, 13; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verzoekers afwachtende houding in België vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

3.3.5.3. Vervolgens stipt de commissaris-generaal op goede gronden de tegenstrijdigheden aan tussen verzoekers verklaringen bij de Duitse en Belgische asielinstanties:

“Ten tweede kan er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen bij de verschillende asielinstanties – wat u nalaat te doen. Zo diende u op 7 september 2015 een asielaanvraag in bij de Duitse asielinstanties. Daar verklaarde u dat u tot de 5de graad naar school ging en u zich niet goed kon concentreren tijdens de les. Ook vermeldde u dat u een broer en een zus heeft die in het dorp wonen en dat u drie maanden in het ziekenhuis gelegen heeft en nadien nog een jaar thuis in bed lag. Op uw persoonlijk onderhoud voor de Belgische instanties daarentegen verklaart u ongeschoold te zijn. Geconfronteerd met deze discrepantie, antwoordt u dat het probleem bij de tolk lag. Nochtans sprak de tolk ook Oromo en bevestigde u op het einde van uw interview voor de Duitse asielinstanties dat er geen communicatieproblemen waren. Ook tijdens uw beroepsprocedure haalt u niet aan dat er communicatieproblemen waren. Wanneer er gepolst wordt naar uw kennis over uw broer en zus, antwoordt u dat u eigenlijk niets over hen weet. Bizar, aangezien u in Duitsland verklaarde dat uw zus, samen met u geplaatst werd bij de adoptiefamilie en uw broer bij aanverwanten ervan (zie Duits asielrelaas). Dat u dan opeens niets zou weten over die zus die onder hetzelfde dak zou hebben gewoond of de broer is dan ook weinig geloofwaardig. Ook met deze eerdere verklaringen uit Duitsland wordt u geconfronteerd. Opnieuw schuift u deze tegenstrijdigheid in de schoenen van de tolk wat niet kan overtuigen (NPO, p.13). Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen notie maakte van deze broer en zus hoewel er wel naar gevraagd werd (zie vraag 17, persoonsgegevens). Verder verklaarde u in Duitsland dat u vijf dagen vast zat in de gevangenis na een eerste ontsnappingspoging uit de adoptiefamilie waar u geplaatst zou zijn. In België wordt deze periode bijna verdrievoudigd en spreekt u opeens van veertien dagen gevangenisstraf. Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen, noch over uw familiale situatie noch over de ondergane vervolgingsfeiten, voor verschillende Europese asielinstanties doet ernstige twijfels zaaien over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook over het door u voorgehouden en geschetste profiel.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer, maakt de Raad deze pertinente overwegingen tot de zijne.

3.3.5.4. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers problemen met zijn adoptiefamilie in Ethiopië terecht als volgt geoordeeld:

“Vervolgens verklaart u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat het niet veilig zou zijn voor u in Ethiopië. Die zou volgens u door drie zaken zijn. Ten eerste, meent u dat uw adoptiefamilie u zou kunnen vinden zoals ze u vonden tijdens uw eerste ontsnappingspoging. Zij waren overigens, en volgens u, de reden van uw initieel vertrek uit uw land van herkomst. Zij mishandelden u en lieten u niet naar school gaan. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat deze feiten van familiale en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien dient er te worden gewezen dat u er bovendien ook in slaagde om succesvol de familie te ontvluchten en twee weken in Metemma te verblijven zonder gevonden te worden door deze familie. Indien uw adoptiefamilie werkelijk zo invloedrijk is dat ze u zeker zouden terugvinden bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië, is het opvallend dat zij u niet terugvonden wanneer u er nog woonde. Bovendien dienen er ook vragen te worden gesteld bij de invloed en de connecties die deze familie zou hebben zoals u beweert. Zo verklaart u dat politieagenten vaak langskwamen bij jullie thuis en dat na uw ontsnappingspoging uw adoptievader een politieagent aansprak om u te laten arresteren. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, bijvoorbeeld naar wie deze agenten precies zijn, of hun functie, blijkt u hierover niets te kunnen vertellen (NPO, p.11). Hierdoor blijft dit maar een loutere hypothese, en persoonlijk vermoeden dewelke geenszins onderbouwd worden aan de hand van concrete en objectieve elementen. U kan in elk geval niet aantonen dat u nog steeds gezocht zou worden door uw beweerde adoptiefamilie – van wie u bijna tien jaar geleden wist te ontsnappen. Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen er bij voorbaat al wat vragen gesteld worden bij de door u geschetste persoonlijke en familiale situatie, moet ook vastgesteld worden dat u niet kan aantonen dat uw beweerde adoptiefamilie banden zou hebben met leden van Ethiopische veiligheidsdiensten of andere hogere profielen, en bent u intussen reeds een volwassen man – die verwijst naar feiten van persoonlijke aard – die zich meer dan tien jaar geleden zouden hebben afgespeeld.”

Verzoeker laat deze concrete motieven volledig ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

3.3.5.5. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij in Ethiopië niet veilig zou zijn omwille van zijn steun voor het Oromo volk, treedt de Raad volgende bevindingen bij:

“Gevraagd of u lid was van een politieke beweging in Ethiopië, antwoordt u dat u de Oromo People's Democratic Organization (OPDO) mentaal steunde (NPO, p.15). Nu zij deel uitmaken van de regerende partij, de Prosperity Party (PP), onder leiding van Oromo en president Abiy Ahmed, steunt u hen niet meer. In België bent geen lid van een partij, maar gaat u af en toe naar een demonstratie. Gevraagd hoe de Ethiopische regering zou weten dat u tegen de overheid gekant zou zijn, antwoordt u louter met de verklaring dat u de Oromo's steunt (NPO, p.16). Deze erg algemene verklaring is echter geen afdoende verklaring voor waarom de overheid net u zou viseren. ‘Steun aan de Oromo’ kan immers niet overtuigen als reden waarom u problemen zou krijgen met de aan de macht zijnde autoriteiten – die deels ook gedomineerd wordt door de Oromo. U toont met andere woorden op geen enkele manier aan dat u op enige manier door de Ethiopische

autoriteiten gevisieerd zou worden omwille van uw persoonlijke politieke mening en overtuiging – des te meer omdat u aangeeft in Ethiopië steeds sympathisant geweest te zijn van de Oromo OPDO partij, een partij die altijd deel heeft uitgemaakt van de aan de macht zijnde coalitie –zowel voor (als lid van de EPRDF coalitie) als na het aantreden van de premier Abiy Ahmed in 2018 (deel uitmakend van de PP).

Uw advocate stuurde op 5 september 2024 nog landeninformatie alsook enkele opmerkingen door. Zo stelt zij dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst slachtoffer zou kunnen worden van vervolging omwille van uw sympathie voor het Oromo volk en u daardoor als lid van het OLA ('Oromo Liberation Army') zou worden gepercipieerd. Er zijn hiervoor echter geen concrete aanwijzingen dat u gevisieerd zou worden door de overheid, laat staan dat u door uw algemene steun aan de Oromo zou gepercipieerd worden als OLA-lid - zoals hierboven aangehaald. Het CGVS ziet niet in waarom algemene steun of sympathie aan het Oromo volk automatisch gelinkt zou kunnen worden aan een gewapende – en inmiddels verboden – beweging als het OLA – aangezien zij niet het alleenrecht op vertegenwoordiging van de Oromo hebben. Tijdens uw periode in Ethiopië was u bovendien net aanhanger van de OPDO partij – en kan u aldus op geen enkele manier gelinkt worden aan het OLA."

Verzoeker repliceert dat verweerders motivering dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat hij gevisieerd zou worden door de overheid en dat zijn algemene steun of sympathie aan het Oromo volk zou worden gelinkt aan het OLA, niet relevant is in het licht van de objectieve informatie. Het probleem zit volgens verzoeker juist in het feit dat de regeringstroepen niet in staat zijn om onderscheid te maken tussen gewone burgers en opstandelingen, waardoor mensen zonder enige directe betrokkenheid bij het OLA in gevaar komen, in het bijzonder jonge mannen (Oromo burgers) beschuldigd van banden met het OLA.

Verzoeker gaat met zijn betoog en zijn verwijzingen naar algemene informatie voorbij aan de concrete vaststellingen van verzoeker met betrekking tot zijn individuele omstandigheden waaruit evenwel niet kan blijken dat hij wordt verdacht of riskeert verdacht te worden van OLA-lidmaatschap.

Verzoeker die in België geen lid meer is van een politieke partij, brengt geen overtuigende elementen bij die verweerders omstandige bevindingen zoals hoger weergegeven kunnen ontkrachten, te meer verzoeker aangeeft in Ethiopië steeds sympathisant te zijn geweest van de Oromo OPDO partij, een partij die altijd deel heeft uitgemaakt van de aan de macht zijnde coalitie – zowel voor (als lid van de EPRDF coalitie) als na het aantreden van de premier Abiy Ahmed in 2018 (deel uitmakend van de PP) en hij op geen enkele manier gelinkt kan worden aan het OLA (Vragenlijst van 27 oktober 2021, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 15).

Waar verzoeker daarnaast meent dat bij de beoordeling van de vrees rekening moet gehouden worden met zijn verstandelijke beperking en psychische kwetsbaarheid, die zich onder andere uiten in perceptiestoornissen waardoor hij "naïef" is dan de gemiddelde Oromo-burger en om die reden gemakkelijker gerekruteerd zou kunnen worden, te meer hij niet over een netwerk beschikt waarop hij kan rekenen voor bescherming, wijst de Raad op het volgende.

Met zijn verwijzing naar een persartikel uit 2022 waarin sprake is van een grootschalige rekrutering van jongeren in het leger om te vechten in de noordelijke oorlog dat het jaar daarvoor werd ingevoerd hetgeen overigens in 2022 in mindere mate wordt voortgezet, toont verzoeker niet aan dat hij anno 2025 met ondertussen een einde aan de oorlog in Tigray (2020-2022) op ondertussen zeventwintigjarige leeftijd nog riskeert gedwongen gerekruteerd te worden, te meer hij geenszins gewag heeft gemaakt van enige concrete eerdere rekruteringspoging in zijn hoofde noch concrete voorbeelden uit zijn regio aanhaalt. Bovendien moet de Raad benadrukken dat verzoeker heeft nagelaten een duidelijk beeld te scheppen over zijn (opvang)netwerk bij terugkeer.

De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker geen persoonlijke gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door naast zijn Oromo-etnie louter te wijzen op algemene informatie en door louter de algemene veiligheidssituatie in Ethiopië aan te halen. Met betrekking tot de vraag of een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, kan het niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met de persoon aannemelijk gemaakt worden. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking hebben op verzoekers persoon, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan. Verzoeker kan zodoende met zijn verwijzing naar algemene informatie, voorgaande vaststellingen in zijn hoofde in acht genomen, in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd, gerekruteerd of vervolgd in zijn regio van herkomst.

3.3.5.6. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de humanitaire situatie in Ethiopië, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een risico op ernstige schade loopt. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij, voorgaande vaststellingen in acht

genomen, bij terugkeer naar Ethiopië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie met betrekking tot de humanitaire en algemene situatie in Ethiopië die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Hierbij dient benadrukt te worden dat verzoeker ondanks zijn medische problemen de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd door verschillende landen te doorkruisen tot Duitsland waar hij een beschermingsverzoek indiende en waar hij heeft leren schrijven en lezen alsook heeft gewerkt als bakkersassistent en door daarna door te reizen naar België alwaar hij ook heeft kunnen werken in een hotel en zich blijkens de stukken toegevoegd aan zijn tweede aanvullende nota zelfs engageert als vrijwilliger in een vzw waarbij wordt verklaard dat verzoeker *“ondanks zijn psychische kwetsbaarheid, bereid is zich actief en constructief in te zetten voor de Belgische samenleving”* alsook *“werkt”* in een atelier met vermelding van zijn *“werklust, doorzettingsvermogen en professionalisme”* (Verklaring DVZ van 25 februari 2021, p. 10, 12-13; persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-9, 17).

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker in gebreke is gebleven om een duidelijk zicht te bieden op zijn familiale en persoonlijke situatie (supra) terwijl een eventueel opvangnetwerk en scholingsgraad relevante factoren zijn bij de beoordeling ter zake. Door zijn tegenstrijdige verklaringen slaagde verzoeker er echter niet in een duidelijk beeld te scheppen over zijn scholingsgraad en (opvang)netwerk bij terugkeer.

Gelet op deze vaststellingen kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij riskeert te worden verstoten door zijn medeburgers omwille van zijn mentale problemen, te meer verzoeker geen objectieve informatie of geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat het louter hebben van mentale problemen volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Er kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolgung tegen personen met mentale problemen, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om dergelijke vrees te concretiseren, waartoe verzoeker met zijn algemeen betoog echter in gebreke blijft.

Een blote ponering dat verzoeker riskeert te worden verstoten door zijn medeburgers omwille van zijn mentale problemen is in de gegeven omstandigheden onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. Stigmatisering en uitstoting/verstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die geen zicht biedt op zijn familiaal netwerk, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De Raad wijst in dit verband verder op volgende pertinente overwegingen:

“Vervolgens verklaart u dat u niet terug wilt naar uw land van herkomst omdat u niet kan bijleren, niet naar school kan gaan en u ongeletterd bent. Hierbij dient er echter te worden opgemerkt dat u in Duitsland heeft leren schrijven en lezen. Ook werkte u in Duitsland als bakkersassistent en in België ging u even aan de slag in een hotel. Met andere woorden toont u een zekere zelfredzaamheid ondanks uw licht verstandelijke beperking. Bovendien houdt ook deze reden geen verband met de conventie van Genève van 1951 of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

Door zijn integratie in België te benadrukken hetgeen hij staft met een attest van vrijwilligerswerk en een getuigenverklaring aangaande zijn werk/aanwezigheden in een atelier, zoals bijgebracht middels de tweede aanvullende nota, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die deze correcte vaststellingen kunnen weerleggen.

Aangaande verzoekers medische problematiek, kan dienstig verwezen worden naar onderstaande pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Hier dient te worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van medische elementen zich dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Bovendien was Duitsland van oordeel dat u in Addis Abeba, maar ook in andere gezondheidscentra en klinieken van de staat, uw gezondheidsproblemen zouden kunnen worden behandeld, zowel voor het verstrekken van medicijnen, de vervolgcontroles als eventueel noodzakelijke psychiatrische consultaties. Het Commissariaat-generaal volgt deze beoordeling.”

In het verzoekschrift worden verzoekers medische problemen benadrukt alsook verwezen naar het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg in Ethiopië, doch de Raad moet benadrukken dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische

Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen en zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Hierbij stipt de Raad nogmaals aan dat verzoeker in gebreke is gebleven om een duidelijk zicht te bieden op zijn familiale en persoonlijke situatie (supra) terwijl een eventueel opvangnetwerk een relevante factor is bij de beoordeling ter zake. Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

3.3.5.7. De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en waar relevant vormelijke beoordeling ervan.

3.3.5.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in de regio Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia” van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie –

in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrek-kige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eer-ste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een po-ging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.”

De informatie, vermeld in het verzoekschrift, ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met onder meer de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Ethiopië, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in de regio Oromia in het bijzonder.

De Raad maakt voorts volgende overwegingen uit de verweernota tot de zijne:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega. In verzoeker zijn dorp, gelegen in Bale regio, blijkt het niveau van de geregistreerde geweldsincidenten veel lager te liggen tussen november 2022 en januari 2024 (zie COI Focus

“ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia” van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omromia_20240326.pdf, p. 21). Bijgevolg, kan er gesteld worden dat het reëel risico voor burgers uit verzoekers regio van herkomst om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in het volledige gebied Oromia, beduidend lager is dan in de hier voornoemde regio's in West- en Centraal-Oromia.”

Verzoeker brengt geen informatie bij die voorgaande analyse kan weerleggen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat in de bestreden beslissing geen concrete beoordeling voorligt van zijn persoonlijke omstandigheden onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals zijn licht verstandelijke beperking, zijn psychische en medische conditie en het gebrek aan een netwerk in Ethiopië, benadrukt de Raad dat hij ter zake beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Daarenboven stipt de Raad aan dat ondanks een concrete beoordeling van de persoonlijke omstandigheden onder voormeld artikel 48/4, § 2, c) ontbreekt, de door verzoeker opgeworpen elementen wel in het geheel werden besproken en beoordeeld in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook, de Raad oordeelt in dit verband dat verzoeker door louter te wijzen op zijn vluchtrelaas, zijn herkomst uit Delo en zijn Oromo etnie evenals op zijn lange afwezigheid en zijn beweerde gebrek aan een netwerk, de vaststellingen onder 3.3.5. mee in acht genomen (supra), geenszins persoonlijke omstandigheden aantoont die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Met betrekking tot de door verzoeker opgeworpen licht verstandelijke beperking, zijn psychische en medische conditie en het gebrek aan een netwerk in Ethiopië, overweegt de Raad verder dat verzoeker met deze elementen evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Hoewel in de voorliggende medische attesten sprake is van een een licht verstandelijke beperking, een posttraumatisch stresssyndroom, slaapproblemen, angstaanvallen, depressieve gedachten, cognitieve stoornissen met geheugen –en perceptiestoornissen evenals concentratiestoornissen alsook angst en slaapproblemen waarvoor hij dagelijks medicatie inneemt, hypertensie, chronische gastritis, en chronische hepatitis B en verder in het middels de eerste aanvullende nota bijgebracht psychiatrisch attest onder meer ook sprake is van emotionele en educatieve tekortkomingen, herhaalde jeugdtrauma's, wanhopigheid, aanpassingsmoeilijkheden, verwarring bij angst (moeite om gedachten te verzamelen en een aanpassingsstrategie te bedenken) vermijdingsgedrag en stemmingsstoornissen met vermelding van een instabiele omgeving met gebrek aan referentiepunten wat waarschijnlijk zal leiden tot een ineenstorting en in ieder geval tot verlies van wat hij heeft verworven, intellectuele verbijstering en een verslechtering van zijn mentale problemen, wenst de Raad aan te stippen dat verzoeker ondanks deze problemen evenwel de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd door verschillende landen te doorkruisen tot Duitsland waar hij een beschermingsverzoek indiende en waar hij heeft leren schrijven en lezen alsook heeft gewerkt als bakkersassistent en door daarna door te reizen naar België alwaar hij ook heeft kunnen werken in een hotel en zich blijkens de stukken toegevoegd aan zijn tweede aanvullende nota zelfs engageert als vrijwilliger in een vzw waarbij wordt verklaard dat verzoeker “*ondanks zijn psychische kwetsbaarheid, bereid is zich actief en constructief in te zetten voor de Belgische samenleving*” alsook “*werkt*” in een atelier met vermelding van zijn “*werklust, doorzettingsvermogen en professionalisme*” (Verklaring DVZ van 25 februari 2021, p. 10, 12-13; persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-9, 17).

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker in gebreke is gebleven om een duidelijk zicht te bieden op zijn familiale en persoonlijke situatie (supra) terwijl een eventueel opvangnetwerk en scholingsgraad relevante factoren zijn bij de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door zijn tegenstrijdige verklaringen slaagde verzoeker er echter niet in een duidelijk beeld te scheppen over zijn scholingsgraad en van zijn (opvang)netwerk bij terugkeer.

Zodoende maakt verzoeker gelet op voorgaande bevindingen geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk in die mate dat deze tot gevolg zou hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er kan ondanks de medische stukken en het geheel van de voorliggende elementen in acht genomen, niet vastgesteld worden dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in de regio Oromio, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op de hierboven beschreven zelfredzaamheid en het gebrek aan een duidelijk zicht aangaande zijn scholingsgraad en opvangnetwerk.

Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen dat zijn zelfstandig en adequaat functioneren omwille van zijn gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid hetgeen tot gevolg zou hebben dat hij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Oromo machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU